

Inhoud

Een visioen dat om een toevoeging vraagt	11
Over een bijvoeglijk naamwoordje	17
Heb je me lief?	23
Op weg naar een definitie	31
De eerste stap	38
De doden doen opstaan	46
De verve van het nederige avontuur	55
Moeten is niet voldoende	66
Een splinternieuw willen	76
Je zou Me erom vragen	84
Een liefde voor alle liefdes	96
Het beste deel	108
Dankbetuiging	126

Een visioen dat om een toevoeging vraagt

Op een prachtige, heldere dag nam ik in Seattle het vliegtuig, op weg naar mijn huis aan de rand van Houston. Mount Rainier gedroeg zich die dag aangenaam aanmatigend door zich te hullen in een zwaar pak sneeuw tegen een schokkend blauwe achtergrond. Ik zat achter een scheidingswandje, waardoor ik mijn handbagage in het vak boven de stoel had gelegd in plaats van onder de stoel voor mij. Om de tijd door te komen tot ik mijn laptop kon pakken, haalde ik een boek uit mijn handtas dat ik tijdens onze conferentie van mijn goede vriend Travis had gekregen.

Het tweede hoofdstuk van dat boek bevatte enkele vragen – heel gewone vragen eigenlijk – die me troffen als een donderslag bij heldere hemel, alsof ik er nog nooit over had nagedacht. Dat had ik echter wel. Dat zullen de meesten van ons hebben gedaan. Bij mij was het alleen wel een hele tijd geleden. Mensen die koortsachtig nieuwe dingen willen blijven leren, zijn geneigd alles te bekijken door de lens van een klaslokaal. Ik lees een boek en de auteur verandert in een docent. Elke vraag brengt mij terug achter mijn tafeltje op Northbrook High, met het gevoel dat de vraag per se beantwoord moet worden. Mijn poging die twee eenvoudige vragen zo oprecht mogelijk te beantwoorden schudde mij ongenadig wakker en dwong me dit boek te schrijven. Er is niets wat mij beter helpt een probleem grondig te onderzoeken dan een blanco Word-document met een knipperende cursor.

Die nacht, die nu ik dit schrijf nog maar een paar dagen achter me ligt, lag ik te woelen en te draaien, heen en weer te slingeren tussen de zinnen van een boek dat ik in gedachten al aan het schrijven was en een gigantisch aantal redenen om het hele idee te laten rusten. De tijd ontbreekt me, hield ik mezelf steeds voor. De dag erna was ik vrij. Samen met mijn twee volwassen dochters zat ik rond een knapperend houtvuurtje op mijn veranda tussen de bomen, te lachen, te mijmeren en te eten. Niemand kan mij beter afleiden van mijn werk dan zij. Hun gezelschap is als een sabbat voor mij. Onze levendige gesprekken zijn altijd een inspiratiebron!

Gedrieën laten we het ene na het andere onderwerp de revue passeren en pakken we elk thema vrolijk bij de kop. Hoe ruwer de zee die we bevaren, des te lolliger we tegen elkaar gaan doen. Niet omdat we ons graag ellendig voelen. We delen alleen eenzelfde diepgewortelde karaktertrek om het absurde gehalte van een crisis die zich bij ons aandient volledig uit te kauwen. We huilen vol overtuiging. We lachen vol overtuiging. Wanneer mijn dochters bij mij zijn, ben ik bij hen. Die avond schoof ik de woeste baren in mijn ziel weg en liet ik mij meedeinen op de golven van mijn favoriete gezelschap. Toen ze wegreden, drongen mijn eerdere gedachten zich meteen weer aan mij op, ze parkeerden in mijn binnenste en lieten de motor vervaarlijk ronken.

Vandaag zet ik mij dus aan het schrijven. Misschien heb ik het idee morgen uit mijn hoofd gepraat, maar vandaag schrijf ik.

Dit is misschien een goed moment om te zeggen dat God een boek kan gebruiken om iemands leven vorm te geven, net zoals dat met een ontmoeting het geval kan zijn. Het hoeft niet eens een goed boek te zijn. Als het maar op het juiste moment gelezen wordt. Hij kan een aantal bladzijden gebruiken om iemand op een bepaald moment een tik op de vingers te geven, wat vervolgens leidt tot een lotsbepalende beslissing. Iets op die bladzijden werkt dan als katalysator. Ik ben hier niet alleen volledig van overtuigd omdat ik zelf schrijf, maar omdat ik zelf ook lees en van boeken houd. Verscheidene jaren geleden schreef ik de volgende woorden in mijn inleiding bij een bijbelstudie:

In de beginfase van deze serie speelde een aspect van mijn leven dat me al zo lang het leven zuur maakte dermate op dat ik het niet langer uithield. Ik wilde het bijltje erbij neergooien. In die ellendige periode las ik een boek. Welk boek doet er eigenlijk niet toe omdat God alles kan gebruiken wat Hij maar wil. Aan het eind van het boek zat ik hartverscheurend te huilen. Ik hilde tot de tranen over mijn wangen rolden en in mijn schoot vielen. Ik hilde tot mijn longen ervan brandden. In het boek werd gesproken over moed om spanning en pijn te verduren als onderdeel van een beter verhaal. Een groter verhaal. En om daar niet voor weg te vluchten. Dat alleen pijn een verandering teweeg kan brengen. En dat ik als schrijver geen genoeg mag nemen met schrijven over een leven dat ik zelf niet wil leiden. Je vraagt je af wat er nieuw aan is. Maar je weet wel beter. Een onderwerp hoeft niet nieuw te zijn. Het hoeft alleen maar in te gaan op de hachelijke situatie waarin je je op dat moment bevindt.¹

¹ *James: Mercy Triumphs* (Nashville: LifeWay Christian Resources, 2011), p. 9.

Het hoeft niet eens om een hachelijke situatie te gaan, hoewel, wie op Gods groene aarde heeft daar nooit mee te maken? Het juiste moment kan evengoed te maken hebben met een verlangen dat maar niet in vervulling lijkt te gaan, of een verveling die je niet van je af kunt schudden, of een doel dat je niet weet te bereiken, of een hartstocht die geen stand lijkt te houden. God kan iets gebruiken zonder dat jij weet iets nodig te hebben. Misschien lees je om te genieten van goed gekozen woorden of puur en alleen om de verveling te verdrijven. Dat waren twee van mijn redenen een aantal dagen geleden in het vliegtuig, toen ik dat boek uit mijn tas haalde en op mijn stoel gooide.

De titel van het boek was *21 Great Leaders: Learn Their Lessons, Improve Your Influence* (21 grote leiders: leer hun lessen, vergroot je invloed), geschreven door Pat Williams, een inspirerende spreker en directielid van het basketbalteam Orlando Magic. Na een paar bladzijden restte er niets dan ik, God en een goed boek – en al het gepraat om mij heen verdween in een wormgat vol witte ruis. Ik had al heel wat zinnen onderstreept en hier en daar iets in de kantlijn geschreven, toen ik halverwege bladzijde 35 bij twee vragen bleef hangen:

Waar droom jij van?

Wat is jouw visioen voor de toekomst?

Williams eindigde de korte alinea met een oproep aan de lezer:

‘Zet je visioen op papier. Plak dat op de muur. Lees het elke dag.’

Ik kan me niet heugen dat die twee vragen er de afgelopen decennia meer toe deden dan nu. Een week voordat ik in het boek begon, was ik met mijn hele dierbare familie naar Nashville gevlogen. We vierden er feest omdat we al twintig jaar bijbelstudies uitgeven, met een uitgeefgroep die me erg na aan het hart is komen te liggen – we zijn één grote familie. We trokken bijna twee dagen met elkaar op in kleine en grote groepen, erkenden Gods verbazingwekkende genade en trouw en haalden herinneringen op aan alle bijzondere dingen die we hebben meegemaakt. Tijdens die twintig jaar vol ongelooflijk zware inspanningen, verschrikkelijk lange dagen en slopende opnames was het ook gelukt pizza te eten op de Olijfberg, motor te rijden op het eiland Patmos, tot onze enkels in de schapenmest te staan in Betlehem en in overvolle straten in het oude Jeruzalem met kleine meisjes verkleed als koninginnetjes het poerimfeest te vieren.

Met een paar mensen hadden we een replica van de ark van het verbond door de woestijn in Utah getrokken in een poging een prachtig silhouet te krijgen van priesters in de wildernis, als opening bij een serie over de oudtestamentische tabernakel. We hadden slechts één camera tot onze beschikking omdat vier mannen van de filmcrew dienst moesten doen als dragende

priesters. Ze deden dat met badjassen aan over hun korte broek en slippers aan hun grote harige voeten bij wijze van aloude sandalen. Het was duidelijk dat geen van die mannen ooit een pedicure had bezocht. Een van hen was een verwoed hardloper. De enkele teennagel die hij nog had, was zwart. In de onnavolgbare woorden van de butler Emilio in de film *Mr. Deeds* zal de afzichtelijkheid van die voeten mijn dromen voorgoed kwellen. Tijdens de herdenking van de afgelopen twintig jaar vertelden we elkaar dit soort verhalen. Ook herdachten we de ontelbare hoeveelheid genade die God ons al die tijd heeft geschonken. Nog nooit had ik op zo'n manier op een periode teruggekeken.

Niemand had het gevoel dat onze gezamenlijke reis voorbij was of dat Gods bedoeling voor de tijd dat we samen opliepen ten einde was gekomen. De mooiste herdenkingsfeesten zijn die waarbij je geen afscheid neemt en dat was hier ook niet aan de orde. Maar nadat we officieel achterom hadden gekeken, bleven er twee mogelijkheden over: ons richten op de toekomst of ons ontslag indienen. Voor dat laatste leek het wat te vroeg, daarom zeiden we elkaar bij het afscheid gedag met onze ogen gericht op de toekomst, wat God ons ook zou brengen. En toen, enkele dagen later, stond dit in dat bemoeizuchtige boek:

Waar droom jij van?

Wat is jouw visioen voor de toekomst?

Een halfjaar eerder hadden die twee vragen me niets gedaan, maar in dat vliegtuig hoog in de lucht, zwevend tussen mijn verleden en toekomst, vlogen ze plotseling als een stel postduiven mijn leven binnen. Ik legde mijn hoofd naar achteren, staarde de ruimte in en liet de vragen tot me doordringen tot ze zich diep vanbinnen in mij vastzetten. Ik wilde dat ze iets waars zouden opdiepen. Iets wat op de bodem lag. Denk maar vast na wat jij van die bodem zou willen opdiepen, want nog voor het einde van dit boek ga ik je diezelfde vragen stellen. Ik had een missie die al jarenlang met mij verweven was en die ik in mijn slaap kon oplepelen: vrouwen op weg helpen Jezus Christus te leren kennen en Hem lief te hebben. Dertig jaar lang had ik nooit aan die missie getwijfeld. Elke bijbelstudie, elk boek, elke cd en dvd die dankzij ons werk op de plank lag en alle downloads op onze website waren gemaakt met dat doel voor ogen.

De vraag op het tafeltje voor mij luidde: staat datzelfde visioen mij nog steeds voor ogen? Op zich niet verkeerd natuurlijk. Wat was er mis met een spreekwoordelijke zaak van lange adem? Als dat zo is, zei ik tegen mezelf, blijf er dan voor gaan.

Ik sloeg daarom de blanco bladzijde achter in het boek op om de opdracht van de auteur uit te voeren: 'Schrijf je visioen op.' Het lukte eerst niet om mijn pen op papier te zetten. Minstens vijftien keer maakte ik een valse start. Ben je een dwangmatig type, dan snap je wat ik bedoel. Graag had ik een beter handschrift willen hebben. Stel dat ik er ooit een foto van

zou willen nemen om de tekst te gebruiken als screensaver? Of stel dat ik er een spandoek van zou willen maken om op de gevel van ons kantoor te hangen? Niet dat ik dat van plan was, maar stel dat? Of stel dat ik het boek aan iemand uitleende, die vervolgens achter in het boek zag wat ik had gekladderd?

Het tweede beletsel was nog neurotischer van aard: ik gunde mijzelf niet meer dan één poging. Om onverklaarbare redenen vond ik dat de bewoordingen in één keer goed moesten zijn. Het veiligste was om precies dezelfde missie op te schrijven als het visioen dat ik altijd voor ogen had gehad: *vrouwen op weg helpen Jezus Christus te leren kennen en Hem lief te hebben.*

Ik kon mezelf er echter niet toe zetten. Ik had de afgelopen decennia te veel meegemaakt om het daarbij te laten. Ik was van te ver gekomen, had te veel mensen gesproken en te veel verhalen gehoord. Ik had te veel meegemaakt. Het was allang niet meer nieuw voor me, ik was in de verste verte niet meer naïef en het gaf geen voldoening om het bij dat visioen te laten.

Ik gunde vrouwen meer dan dat. Ik wilde dat ze volledig tot leven kwamen. Ik wilde dat ze zouden ontdekken wat ze hier op aarde doen om vervolgens met dat 'wat' aan de slag te gaan. Ik wilde dat ze zich helemaal zouden overgeven aan iets wat hun toekomst vele malen sterker zou beïnvloeden dan hun verleden. Iets zo betoverends dat ze er niet mee konden stoppen. Iets wat ze voor geen goud ter wereld zouden willen missen. Iets zo groots dat ze zich er niet voor konden verstoppen.

Ik wilde hetzelfde voor hen als wat ik voor mezelf wilde. Iets waarvoor lef nodig was. Nadat mijn ingewanden heel wat kronkelbewegingen hadden gemaakt, kwam ik meer dan opgelucht tot de conclusie dat mijn nieuwe visioen niet het uitwissen van mijn oorspronkelijke doelstelling inhield. Er hoefde alleen maar een draai aan gegeven te worden. De zin had twee extra woorden nodig: een klein bijvoeglijk naamwoordje en een levendig bijwoord.

Dit boek gaat over dat bijwoord dat smeekt om een plekje en daarom voeg ik dat woord als eerste toe:

Vrouwen op weg helpen Jezus Christus te leren kennen en Hem lief te hebben met lef.

En wel om twee redenen:

Omdat Hij het waard is. Na al die jaren ben ik mijn belangstelling niet kwijtgeraakt, ben ik niet tot bedaren gekomen en ben ik er niet achter gekomen dat een vurig geloofsleven niet zo goed was als beweerd werd. Wat bleek: Jezus is groter dan ik dacht, beter dan Hij leek te zijn en bereidwilliger en kundiger dan ik had verwacht. In een mensenleven vol ontgoochelingen en teleurstellingen ben ik Hem tot dusverre geweldig blijven vinden.

De tweede reden is het feit dat jij dit boek vasthoudt. Omdat ik er tot in al mijn vezels van overtuigd ben dat jij daar, in het met lef liefhebben, het leven zult vinden waarvoor jij bent geboren.

Over een bijvoeglijk naamwoordje

Er is nog een woordje dat ernaar snakt deel uit te maken van een dertig jaar oud visioen. Het haalt de boel flink overhoop, maar ik ben er met heel mijn gezonde verstand van overtuigd dat het gaat om het warm kloppende hart van het evangelie. Dat bijvoeglijke naamwoordje is *alle*.

Alle vrouwen op weg helpen Jezus Christus te leren kennen en Hem lief te hebben met lef.

Het is een onredelijk, onlogisch en onbereikbaar visioen. Velen zullen het niet doen, toch is het voor allen weggelegd. Jezus is immers gekomen voor iedereen. Hij gaf zijn leven voor alle mensen (2 Kor. 5:14). In de woorden van 1 Timoteüs 2:6 gaf Hij zijn leven als 'losgeld voor allen'. Titus 2:11 zet een megafoon aan de mond van het evangelie met voldoende volume om over de hele wereld gehoor te vinden: 'Gods genade is openbaar geworden tot redding van alle mensen.'

Alle mensen.

Hij zal het je niet opdringen, maar indien gewenst kun je het krijgen. Als je Jezus in je leven wilt, is het van jou.

En weet je wat? Ik denk dat je dat inderdaad wilt. Misschien weet je het zelf nog niet, maar Hij is en Hij heeft waar jij naar verlangt. Wie je ook bent, waar je ook vandaan komt, welk land, welk geloof of welke levensstijl ook bij jou hoort, het leven waarvoor jij geboren bent, ligt verzonken in Hem. Je moet wel lef hebben om dat te beweren, dat weet ik. Maar daar gaat het op deze bladzijden wel over. Liefde met lef. Van Hem voor jou. Van jou voor Hem. Dat ontketent het leven waar jij naar verlangt. Ik heb het niet alleen over de ruimte betreden.